

- розробити спеціальні програми професійного перенавчання та сприяння зайнятості молоді та механізми контролю за їх реалізацією;
- запровадити пільги роботодавцям, які інвестують кошти в систему професійної освіти, надають робочі місця для виробничої практики та приймають на роботу випускників навчальних закладів;
- для поліпшення ситуації з працевлаштування молоді реформувати ринок освітніх послуг у відповідності до потреб розвитку трудового потенціалу шляхом визначення пріоритетних напрямів підготовки фахівців згідно з потребами національної і регіональних економік, удосконалити формування та розміщення державного замовлення;
- посилити правову освіту молоді через засоби масової інформації щодо способів захисту права на працю.

Важливо створити належні умови залучення та закріплення молодих фахівців на виробництві, сформувані та забезпечувати соціальні гарантії молодим працівникам, можливість їх кар'єрного зростання, вирішення житлового питання.

Література

1. Інтернет-сторінка Євростату. - Електронний ресурс – Режим доступу: <http://ec.europa.eu/>
2. Офіційний сайт Держслужбстату. Електронний ресурс – Режим доступу - <http://www.dcz.gov.ua/statdatacatalog/document?id=350806>
3. Результати міжнародного дослідження Перехід на ринок праці молоді України: «School-to-worktransitionsurveys» в Україні у 2013 та 2015 роках / Е.Лібанова, О. Цимбал, О. Ярош та Л.Лісогор. Електронний ресурс – Режим доступу - pubdroit@ilo.org.
УДК 336

Дуба О. М.,
канд. екон. наук, докторант
кафедри інвестиційної діяльності,
ДВНЗ „Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана”

ФОРМИ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ МСБ

В умовах сьогодення дієвим механізмом виходу з кризи та створення нових робочих місць є практика впровадження інновацій. Адже, саме інновації формують основу для трансформації ролі людських ресурсів МСБ, підвищення продуктивності праці, а отже пожвавлень на національному ринку, загалом. З огляду на нагальність вирішення зазначених питань в контексті інноваційного розвитку МСБ, необхідним базисом для прогресивних змін є інноваційна політика держави, яка формує, як ефективні

інструменти для боротьби з економічною кризою, так і механізми посилення абсорбаційної спроможності до інновацій економіки країни.

У зв'язку із актуалізацією наведених питань, вони набули прояву у працях вітчизняних та зарубіжних фахівців. Необхідність підтримки динаміки якісних змін зумовила поширення досліджень діяльності суб'єктів малого та середнього бізнесу, зокрема у працях В. Зянько, Ю. Бажала, Т. Майорової, Л. Федулової та інших авторів.

У теоретичному аспекті, наші сучасники трактують державну інноваційну політику, як систему заходів органів держави, що реалізуються з метою створення умов для найкращого розвитку інноваційної діяльності суб'єктів господарювання, підвищення конкурентоспроможності національної наукоємної продукції, розроблення та удосконалення нормативно-правової бази, а також розвитку інноваційного середовища [1].

На нашу думку, для обґрунтування узагальненої картини та визначення цільового спрямування інноваційної політики в контексті даного визначення варто додати фразу щодо кінцевої цілі інноваційної політики, а саме – посилення абсорбаційної спроможності національної економіки та досягнення національних стратегічних цілей.

У такому випадку, державна інноваційна політика – це система заходів органів держави, які реалізуються з метою створення умов для найкращого розвитку інноваційної діяльності суб'єктів господарювання, підвищення конкурентоспроможності національної наукоємної продукції, розроблення та удосконалення нормативно-правової бази, а також розвитку інноваційного середовища, що дозволить посилити абсорбаційну спроможність національної економіки та досягти стратегічних цілей, визначених на державному рівні.

Основні форми державного стимулювання інноваційної діяльності МСБ відрізняють залежно від поточних потреб та специфіки інноваційної інфраструктури національної економіки [2; 3; 5]

- пряме фінансування (субсидії, позики), що становлять близько 50% витрат з метою виробництва нової продукції та технологій (Франція, США та інші держави);

- спрощене оподаткування для інноваційно-активних суб'єктів господарювання, зокрема виключення з оподатковуваних сум витрат на НДДКР та списання відповідних інвестиційних витрат, пільгове оподаткування університетів та науково-дослідних інститутів (Японія);

- законодавчий захист інтелектуальної власності та авторських прав;

- надання позик, в тому числі без виплати відсотків (Швеція);

- цільові дотації на цілі науково - дослідних розробок (майже в усіх розвинених країнах);

- створення фондів впровадження інновацій з урахуванням комерційного ризику (Великобританія, Франція, Швейцарія, Німеччина, Нідерланди);

- відстрочення виплати мита або звільнення від нього, у випадку зв'язку винаходу із економією енергії (Австрія);

- безкоштовне ведення діловодства згідно заявок винахідників, безкоштовні послуги патентних повірених (Нідерланди, Німеччина);

- державні програми для зниження ризиків та відшкодування ризикових збитків (Японія);

- програми пошуку та залучення зарубіжних спеціалістів, зокрема прискорене оформлення для них віз, надання стипендій для навчання та покращення умов проживання (Японія, США, Австралія).

Законом України “Про інноваційну діяльність” визначено форми державного інвестиційного кредиту, а саме [2]:

- повне та часткове (до 50 %) безвідсоткове кредитування пріоритетних інноваційних проектів (бюджетне кредитування);

- надання державних гарантій банкам, що здійснюють кредитування пріоритетних інноваційних проектів;

- повна або часткова компенсація відсотків, сплачуваних суб'єктами господарювання, що реалізують інноваційні проекти, банкам та іншим фінансовим установам за кредитування інноваційних проектів – відшкодування відсоткових ставок за кредитами, отриманими суб'єктами господарювання в банках.

З огляду на наведений вище зарубіжний досвід, в Україні вважаємо за доцільне додатково звернути увагу на законодавче забезпечення захисту інтелектуальної власності й авторських прав, імплементацію державних програм щодо зниження ризиків і відшкодування ризикових збитків, розвиток програм стимулювання залучення висококваліфікованих спеціалістів, як на рівні національної економіки, так і закордоном.

Література

1. Лебедева Л. В. Сучасна інноваційна політика держави в Україні: проблеми та перспективи реформування. / Л. В. Лебедева // Ефективна економіка. – 2014. - № 1.
2. Про інноваційну діяльність. Закон України. Закон від 04.07.2002 № 40-IV. Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
3. Федулова Л. І. Інноваційна політика: підруч. для студ. ВНЗ / Л. І. Федулова, А. А. Мазаракі: Київ. нац. торг.-екон. ун-т. - К., 2012. - 603 с.
4. Федулова Л. І. Концептуальна модель інноваційної стратегії України / Л. І. Федулова // Економіка і прогнозування . - 2012. - № 1. - С. 87-100.
5. Dyba, O.M. Management of financial sources for innovative development: foreign countries experience / O.M. Dyba, Iu.O. Gernego, S.M. Golub // Управління економічними процесами. – 2016. – № 4 (13). - Available: http://epm.fem.sumdu.edu.ua/2016_4/